

ONS BOMMA IS EEN HETE DOOS

Een komedie in vier bedrijven

door

JULIA ENGELEN

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V. – 2000 Antwerpen

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ONS BOMMA IS EEN HETE DOOS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **JULIA ENGELEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2026/0220/027
ISBN 9789038518558

Copyright: © 2026 Toneelfonds J. Janssens bv

Internet: www.toneelfonds.be
E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal 10 tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONAGES

(5 dames – 5 heren)

EMMA, krasse tachtiger, weduwe, nog vlot te been. Ze leeft alleen en krijgt hulp van haar dochter en de burens. Ze houdt ervan uit te dagen.

MAX, jonge twintiger, dief, flexibel in de omgang, handelt soms wat te haastig.

BIEKE, tiener, kleindochter van Emma. Ze houdt van haar bomma, positief en onbevangen.

JESSY, ongeveer 50 jaar oud, dochter van Emma, probeert haar moeder in een rusthuis te krijgen, leeft volledig naar de normen van haar man.

BOB, arrogante man van in de vijftig. Man van Jessy. Leeft voor zijn goede naam en gaat daarvoor over lijken.

MODEST, neefje van Emma, politieagent, is niet al te slim, klust bij als performer artist.

JOSKE, zorgkundige van het rusthuis, behulpzaam, stottert een beetje.

DORIS, tachtiger, vriendin van Emma, lijkt een dode plant tot ze in actie komt.

RITA, buurvrouw van Emma, bemoeizuchtig, chef, probeert van de situatie te profiteren en een graantje mee te pikken.

LEON, buurman van Emma, goed hart, lust graag een borrel, ligt onder de sloef.

DECOR

Woonkamer/slaapkamer Emma. Er staat een eenpersoonsbed voor Emma, voor de rest is het een woonkamer, gelijkvloers. Een open deur die naar de hal leidt. Een raam achterwand, in het begin gesloten gordijnen. Er wordt gespeeld met een suggestief raam publiekkant. Een dressoir of kastje, een kleerkast, een paar stoelen, een zeteltje, een tafeltje. Sober. De boven is onbewoond nu Emma beneden in haar living slaapt. Er staan enkele verhuisdozen.

EERSTE BEDRIJF

(’s Nachts half twee. Emma ligt in bed. Ze slaapt onrustig. We horen haar kreunen. Stille. Max in de gang. We zien een lamp flitsen. Max op in living. Lichtstraal flitst door de ruimte. Max loopt op zijn gemak door de kamer, kijkt even door het raam achterwand naar buiten maar doet de gordijnen niet goed dicht. Hij kijkt rond, doet een lade open, zoekt iets waardevols en stopt het in zijn rugzak. Hij loopt tegen een stoel, bevriest, stilte, zoekt dan verder. Emma wordt wakker. Max snuffelt verder en merkt niet dat Emma wakker is geworden. Emma neemt haar zaklamp en schijnt op Max. Hierop draait Max zich om en schijnt op Emma. Beiden laten een kreet. Licht aan.)

MAX: Verdomme!

EMMA: Hier vloekt men niet. Wat doe jij hier?

MAX: Rondkijken.

EMMA: Iets gezien wat je interesseert?

MAX: Woon jij hier?

EMMA: Voorlopig toch nog.

MAX: Waarom slaap jij in je living?

EMMA: Vroeger sliep ik boven, maar nu staat mijn bed hier. Mijn dochter heeft dat geregeld. Ze is bang dat ik iedere morgen gelijk een kungfukrijger van de trapleuning naar beneden roetsj. Waarom draag jij zwart?

MAX: Ik ben in de rouw.

EMMA: Mijn deelneming. Wie is er dood?

MAX: Mijn bankrekening is gestorven, bezweken onder de facturen, proces verbalen en een inhalige huisbaas. Waarom draag jij wit? Je lijkt wel een geest. Ik schrik me de blubber.

EMMA: Mijn rood ponneke zit in de was. *(uit bed)* Wat heb in je rugzak gestoken?

MAX: Iets wat ik kan gebruiken.

EMMA: Stelen is een zonde.

MAX: Hebberigheid ook.

EMMA: Geef het terug. Geef het terug!

MAX: *(Neemt twee tubes Voltarengel uit de rugzak.)* Die zou je niet eens missen. Er lagen minstens vier tubes Voltarengel in de lade.

EMMA: Vroeger gebruikte ik Nivea als huidcrème, nu Voltaren. Heb je ergens pijn?

MAX: Mijn moeder heeft kniepijn.

EMMA: Allee, pak maar mee. Ik pik wel een nieuwe tube bij de apotheker.

MAX: Je zei net dat stelen een zonde is.

EMMA: Hebberigheid ook. En een pijnlijke knie moet je verzorgen. *(Beweegt met een been, knie open en dicht.)*

MAX: Wat doe je?

EMMA: Ik zwaai met mijn dikke teen. Af en toe wil er een voet links afdraaien terwijl hij rechtdoor moet. Op mijn leeftijd kan ik mij aan alles verwachten. (*Heft haar nachtkleedje omhoog.*) Wat vind je van mijn benen? Ze mogen nog gezien worden, niet?

MAX: Als het donker is, ja.

EMMA: Zeg! (*Naar denkbeeldig raam publiek, kijkt naar buiten.*) Ben je alleen?

MAX: Heb je ook pillen teveel?

EMMA: Waarvoor moeten ze dienen? Te hoge bloeddruk, te hoge cholesterol, te lage hartslag, te weinig ijzer, te veel koper, voor als je niet kunt gaan, voor als je teveel moet gaan ...

MAX: Slaappillen of kalmeringspillen.

EMMA: Daar kan ik je niet mee helpen. Die rommel neem ik niet.

MAX: Jammer. Daar is veel vraag naar op de zwarte markt.

EMMA: Serieus? Had ik dat eerder geweten, dan had ik mijn pensioentje wat kunnen aanvullen. Hoe gaat dat in zijn werk?

MAX: Je verkoopt ze per stuk, voor vijf euro of zo. Dat is een interessante bijverdienste.

EMMA: Ik ben veel te braaf geweest. Ik had een beetje komedie moeten spelen bij de dokter en daarna de pillen moeten doorverkopen. Verdomme.

MAX: Hier vloekt men niet.

EMMA: Ik had mijn vriendin Doris erbij kunnen betrekken en haar pillen ook kunnen verkopen. En de Fernand die op de hoek woont. Daar moet je eens langs gaan. Die heeft een halve apotheek in zijn badkamer staan.

MAX: Jij bent ook geen gewone. Zeg, kunnen we niet samenwerken? (*Zoekt in een lade.*)

EMMA: Waarom niet? Kijk gerust rond, je mag meenemen wat je wil. Ik heb mijn spullen niet meer nodig.

MAX: Merci. ... Wat bedoel je? Waarom heb je je spullen niet meer nodig?

EMMA: Morgenvroeg brengt mijn dochter Jessy mij naar kerkhof.

MAX: Toch niet ... ze gaat je toch niet ... naar het kerkhof? Serieus?

EMMA: Zoiets toch. Ik kan beter dood en begraven zijn, dan levend en begraven, want dat staat er mij te wachten in het bejaardentehuis. Ik wil niet gaan, maar morgen moet ik. Ze zeggen dat ik mijn plan niet meer kan trekken, dat zo'n groot huis voor mij alleen teveel onderhoud vergt, dat ze mij op een dag dood gaan terugvinden. En wat dan nog? Ik beseef er dan toch niets van. Dood is dood. In het rusthuis moet ik me van niets nog iets aantrekken, zegt mijn dochter, maar wat ze eigenlijk bedoelt, is dat zij zich dan van niets iets moet aantrekken. Allee, bekijk mij eens goed. Ben ik zo'n moeilijk geval? Jij komt hier binnen om te stelen en ik zeg, pak maar mee.

MAX: Mijn bompa heeft in het rusthuis gewoond. Drie weken. Op een dag is hij ontsnapt en onder de tram gesukkeld.

EMMA: Och arme.

MAX: Geld dat dat ons gekost heeft! Schade aan de tram, schade omwille van

vertraagde en afgelaste ritten, burgerlijk aansprakelijk voor alle gekwetsten op die tram omdat die plots moest remmen... Mijn ma moest een dure advocaat pakken.

EMMA: Hoe heet je, jongen?

MAX: Ja, dat ga ik je niet aan je neus hangen, bomma. Nu ben je vriendelijk, maar achter een uurtje beklag je jezelf omdat je bestolen werd en bel je de politie.

EMMA: Ook goed. Ik heet Emma. Sinds mijn man Gust is overleden, woon ik alleen. (*Stoer*) Maar dat vind ik niet erg. Als je er niet tegen kunt alleen te zijn, dan kan je jezelf niet uitstaan. Hoe ben je eigenlijk binnengeraakt?

MAX: Je achterdeur stond los. (*Vindt een doos Durex.*) Durex! Gij se hete deksel.

EMMA: Durex? Wat zit er toch weer in dat doosje?

MAX: Rubbers, bomma. Nooit gebruikt? Met uwe Gust?

EMMA: Ha, datte. Ja, Gust gebruikte die om tijdens de winter gedroogde knoflooktenen in te bewaren.

MAX: Ja, ja, knoflooktenen. (*Kijkt in het doosje.*) Een koppel valse tanden.

EMMA: Och ja. Die kleppers mag je meenemen. Die waren van mijne Gust zaliger. Dat is hem daar, op de kast.

MAX: Is dat een gouden tand? (*Stopt doosje in de rugzak.*) Bingo. Heb je nog van die souvenirs? Het lijkt erop dat jij redelijk rijk bent. Moet je zien. (*Houdt een uurwerk op.*) Dit heeft vast een ferme duit gekost. Cartier.

EMMA: Gekocht van een zwarte medemens in Parijs. Die horloge is zoveel Cartier als ik Sofia Loren ben.

MAX: Je vindt jezelf vast geweldig met al die spullen, terwijl je neerkijkt op mensen zoals ik, gewone werkende mensen, arrogante oude trut. Dit alles, dit huis, deze spullen, dat is gewoon misdadig. Ik heb niets. Misschien moet ik je wat nadrukkelijker overhalen te delen met mij. Ha ja, verdien ik geen geluk?

EMMA: Ik heb het al gezegd : pak alles maar.

MAX: Ja verdomme. Dit hier. (*Houdt beeldje omhoog.*) Wat is dit waard? Honderd euro?

EMMA: Veel meer.

MAX: (*gretig*) Hoeveel dan?

EMMA: Dat heb ik voor mijn verjaardag gekregen van mijn kleindochter. Dat is van onschatbare waarde. Ze had het op de rommelmarkt gekocht voor twee euro, maar ik wil je er wel honderd euro voor geven. Als het moet zelfs meer. En dit beertje hier, duizend euro want dat heeft nog in de wieg gelegen van ons Jessy. Toen was ze nog schattig en lief. Ze is pas veranderd toen ze is getrouwd. Ik babbel tegen dat beertje. Soms gooi ik het door de kamer. Eén keer heb ik het in de vuilbak gegooid toen mijn Jessy achter mijn rug om naar de bank was gegaan om ervoor te zorgen dat ik niet zoveel cash geld kon afhalen. Ik kende, sinds de invoering van de euro, de waarde van het geld niet meer, zei ze. Ik doe toch met mijn geld wat ik wil! Zij zit verdorie nog altijd om te rekenen in Belgische franken. Pak vast, het is van jou.

MAX: Wat ben ik met een beertje? Geef mij liever je geld. Je moet me niet voor de zot houden, want dan gaat het niet goed met jou aflopen.

EMMA: Poeh, ik heb geen schrik van jou. Je hebt het niet in je.

MAX: Jawel, bomma. Ik kan je met één hand de nek omwringen en met de andere hand (*Stemmen off-scène.*) Wat is dat? Er komt iemand binnen. Wie woont hier nog?

RITA: (*off-scène*) Emma? Wij zijn het, hè!

EMMA: Dat is Rita, de buurvrouw. Die heeft een sleutel van de voordeur. Een bemoeial eerste klasse. Maak dat je weg komt.

MAX: Verdomme.

EMMA: Hier vloekt men niet. Verstop je. Gauw.

MAX: Verdomme. (*Kruipt in de kleerkast.*) Als je mij durft verraden, kom ik later terug om je op je donder te geven. (*Kastdeur dicht.*)

RITA: (*op in kamerjas.*) Is alles in orde, Emma? We zagen licht branden. Kan je niet slapen misschien? (*Sluit de gordijnen fatsoenlijk.*)

EMMA: Begot Rita. Heu neen, ik kon niet slapen. Ik wou, ik wou wat lezen.

LEON: (*op in gestreepte pyjama als een gevangenisoutfit en dierensloefen, haren rechtop, een slaapmasker over zijn voorhoofd.*) Dag Emma. Is alles in orde? Rita moest pissen en zag toen het licht branden.

EMMA: Jullie moeten niet zo gauw ongerust zijn.

RITA: Ja maar, het licht brandt zeker al een half uur. Ik was bang dat je was gevallen. Ik zei tegen Leon, we moeten gaan kijken, want dit is niet normaal. Ziet dat ze in het ziekenhuis belandt zo vlak voor haar grote dag. Dat zou toch spijtig zijn.

EMMA: Mijn rampzalige dag.

RITA: Ach kom, Emma. Je gaat je in het rusthuis ik weet niet hoe goed amuseren. Ze doen daar van alles. Bingo, zingen, samen breien, ...

EMMA: Breien? Laat het zijn. Ik moest dat in de lagere school doen en ik heb daar nog altijd nachtmerries van. Rita, ga naar huis. Steek je man in bed. Die is moe.

RITA: Ik zou niet weten waarvan. Leon! Leon!

LEON: (*Zit in de zetel te slapen.*) Ja!

RITA: Je moet thuis slapen. In ons bed.

LEON: Awel ja, dat was ik mee bezig.

RITA: Maak je nuttig en controleer het huis. We moeten zeker zijn dat er geen ongewenste mannen in rondlopen.

(*Leon af.*)

EMMA: Stuur Leon dan maar naar huis. (*Terug in bed.*)

RITA: Ik heb vorige week nog over een overval gelezen. Dat menske was 74 jaar oud.

EMMA: Ik moet het niet weten, Rita. Ik lees geen gazet meer. Het is allemaal miserie.

RITA: Bont en blauw hebben ze haar geslagen, voor haar juwelen.

EMMA: Ik moet het niet weten, Rita!

RITA: Ze hebben haar naar het ziekenhuis moeten brengen. Ik zei tegen Leon, die komt nooit meer thuis. Van het ziekenhuis naar het rusthuis en dan daar creperen. Ik ga later nooit naar een rusthuis. Nooit. Je zit daar de ganse dag in je pamper te pissen. Het rusthuis, dat is einde traject. Het pierenland is dan niet ver af. Maar

wij zijn heel blij dat jij morgen kan vertrekken. Nietwaar Leon? Leon? Waar is die nu naartoe?

EMMA: Naar huis, naar zijn bed.

RITA: (*in deuropening*) Leon!

LEON: (*off-scène*) Ja?

RITA: Waar zit je?

LEON: (*op*) Wist je dat er een venster openstond in de berging? En de achterdeur was niet op slot.

RITA: Neen! Emma, daar moet je op letten. Willen we niet beter de politie verwittigen? (*gsm, Tokkelt al.*)

EMMA: Luister Rita, je bedoelt het goed, maar ik wil slapen, begrijp je? Alles is in orde. En morgen is mijn grote dag. Jullie vertrekken best nu.

RITA: Ik voel dat er iets niet pluis is. Ik voel dat aan mijn water. Wat zeg jij, Leon? Leon!

LEON: (*Lag weer te slapen.*) De wc is op het eind van de gang.

JESSY: (*op*) Ma? Is alles in orde, ma?

EMMA: Jessy! Wat doe jij hier?

RITA: Ik heb haar voor wij naar hier kwamen, opgebeld. Ik heb haar gezegd dat het licht al een half uur brandde en dat wij gingen kijken. En maar goed dat we zijn langsgekomen, want de achterdeur stond los en de venster van de berging ook. Blij toe dat ze morgen naar het rusthuis vertrekt, dan hoeven wij ons geen zorgen meer te maken. Wat zeg jij, Leon? Leon!

LEON: (*Schiet wakker.*) Ja!

JESSY: Ja, dat gaat een hele opluchting zijn. Nachten lig ik wakker van haar. Je weet nooit wat ze allemaal uitsteekt. Vorige week bleek haar Facebook gehackt. Ik had een vriendschapsverzoek van haar gekregen, dus ik bel haar op en vraag haar of ze een nieuw profiel heeft of dat ze mij per ongeluk ontvriend had? Bleek ze gehackt te zijn. Stel je voor dat ik dat vriendschapsverzoek aanvaard had, ze hadden me tot op de laatste cent gepluimd.

RITA: Vorige week, zeg je? Het is niet waar! Ik heb dat aanvaard. Kunnen die bandieten dan aan je geld? We moeten onze bankrekening checken. Leon, controleer onze bankrekening eens. Ze hebben ons gehackt. (*uitspreken: gehakt*) Leon!

LEON + EMMA: (*Beiden schieten wakker*) Ja!

RITA: We zijn gehackt (*gehakt*). We moeten naar huis.

EMMA: Dat zou een goede zaak zijn.

RITA: (*Tot Emma*) Wat jij ons allemaal aandoet!

BOB: (*In pak*) Goedendag iedereen. Allee, goede nacht.

EMMA: Das zeker, kom binnen. Een man meer of minder in mijn slaapkamer.

BOB: (*Tot Jessy*) Zijn er problemen, vrouw?

JESSY: Altijd Bob. Ik ben het zo moe, dat rondgedraaf.

EMMA: Ik heb je niet gevraagd midden in de nacht op mijn dorpel te staan.

JESSY: Een beetje dankbaarheid is hier op zijn plaats, moeder.

RITA: Bob, jij kan dat weten, jij hebt gestudeerd. Kunnen ze aan je bankrekening als je Facebook gehackt (*gehakt*) is?

BOB: Heb je geld overgeschreven?

RITA: Neen. Heb jij geld overgeschreven, Leon?

LEON: Ja.

RITA: Oh heilige Maria, Jozef, Magdalena. We hebben het vlaggen.

LEON: Ik heb de waterfactuur betaald.

BOB: Je zit safe zolang je je code niet doorgeeft.

RITA: We hebben thuis geen brandkast.

EMMA: De code van je bankrekening, Rita.

RITA: Leon, jij hebt onze code toch niet doorgegeven?

LEON: Awel ja. 1001

RITA: Oh heilige Maria, Jozef, Magdalena. We zijn bestolen.

LEON: In dat wit kaske van de bank toen ik de waterfactuur betaald heb.

BOB: Heb je ergens op geklikt?

RITA: Ik heb de pagina van Femma geliked. (*uitspreken gelikt*).

BOB: Een domiciliëring afgesloten?

RITA: Neen, ik heb geen domme lening afgesloten. Wat een miserie. Ik krijg subiet een hartverzakking.

LEON: Rita schiet altijd in een zevende paniek om niks.

RITA: En jij schiet alleen nog voor een borrel uit de startblokken.

LEON: Wat! (*ratelt*) Ik sta hier toch, niet? Midden in de nacht. Awel, sta ik hier niet? Ik had in bed kunnen liggen, maar neen, ik heb mijn sloefen aangetrokken en ik ben naar hier gerend, gerend hé. Dus, dat is niet schoon van je dat je tegen mij zegt dat ik juist nog voor een borrel uit de startblokken schiet, want dat is niet waar. Als het erop aankomt, sta ik als een boom.

RITA: Een huis.

LEON: Een huis dan. Ik wil zeggen dat je op mij kan bouwen. Ik ben een degelijke man, Rita. En dan zeg jij dat ik ... (*Zijn gemoed schiet vol.*)

RITA: Heb je een zakdoek bij?

LEON: Neen. Mag ik een borrel, Emma? Voor troost.

RITA: Neen.

BOB: Dus, ik neem aan dat alles in orde is en dat ik voor niets gekomen ben?

JESSY: Kunnen we ma deze nacht niet mee naar huis nemen, Bob? Dan is ze veilig.

EMMA: Ik ga nergens naartoe.

JESSY: Ma, je had het huis niet eens behoorlijk afgesloten. Iedereen kon zomaar binnenkomen.

EMMA: Iedereen komt ook zomaar binnen. Heb ik helemaal niets meer te zeggen? Ik wil dat iedereen zijn sleutel teruggeeft.

JESSY: Jij kan toch een nachtje op de bank slapen, hé Bob? Dat is dan geregeld. Merci Rita dat jullie ons verwittigd hebben. Een mens heeft wat aan de hand met die oude mensen.

RITA: Je weet het, op mij kan je rekenen. Toen ik eergisteren om een snuifje zout kwam, had ze zich nog verbrand. Ze wist niet wat doen, ocharme.

EMMA: Water, water, water en de rest komt later.

JESSY: Ma!

EMMA: Ik was een worst aan het bakken en het vet spatte omhoog. Dat is al. Jullie doen alsof ik het kot aan het afstoken was.

RITA: En vorige week stond ze in haar nachtkleed op straat.

EMMA: Dat was om zes uur 's morgens en ik wou de zon zien opkomen.

JESSY: Dan ga je toch niet op straat staan.

EMMA: Ja, dan ga ik op straat staan, want in den hof zie ik de zonsopgang niet. Dat is de verkeerde kant. Maar om je gerust te stellen, ik zal voortaan mijn pelsen frak aantrekken. En nu zou ik graag willen dat iedereen vertrekt.

MODEST: *(op, in politie-uniform)* Wat is er gebeurd? Is er iets gebeurd? Ochotchottekes, ons Emma. Een accident, gifmoord, wurging, doodslag? Ik moest onmiddellijk langskomen, zei Rita. Wie moet ik opschrijven?

EMMA: Nu is het circus compleet. Huisvredebreuk, Modest, dat is er gebeurd.

MODEST: Ben je oké? Niks gebroken? *(Voelt aan haar.)* Geen blauw plekken? Nog alle vingers en tenen? Want dat is het eerste wat ze afhakken bij een overval.

RITA: Modest, goed dat je gekomen bent. Haar achterdeur was niet gesloten en de venster van de berging stond open. Wil jij het huis controleren? Leon zal helpen. Leon!

LEON: *(Schiet wakker.)* Ja!

RITA: Je moet het huis controleren.

LEON: Weeral?

RITA: Een tweede keer voor de zekerheid.

LEON: En dan te bedenken dat ik juist aan het dromen was van Taylor Swift. *(Leon af.)*

MODEST: De voordeur stond ook open.

JESSY: De voordeur ook al! Ma!

EMMA: Nikske ma! Bob heeft de deur laten openstaan. Hij is als laatste binnengekomen. Wat heb je daarop in te brengen, Bob? Zal ik jou ook naar het rusthuis sturen?

BOB: Ik heb de voordeur met opzet opengelaten.

JESSY: Zie je wel, ma, met opzet opengelaten. Helemaal normaal.

EMMA: Je wilt zeggen dat als je met opzet iets verkeerd doet, je je verstand nog hebt. Modest, al dat volk is zonder mijn toestemming mijn huis binnengedrongen.

RITA: Binnengedrongen. We waren bezorgd.

EMMA: Binnengedrongen, ja. Is dat geen huisvredebreuk?

MODEST: Ja, technisch gezien, wel ja.

EMMA: Wil je dan Rita en Leon, mijn dochter en mijn schoonzoon arresteren, een pv opmaken en ze buitenzetten? Ik dien een officiële klacht in.

MODEST: Dat is veel werk, tante, zo midden in de nacht. Ik zat juist op mijn gemak te sla..., te patrouilleren in mijn politieauto.

JESSY: Ma, doe niet onnozel.

EMMA: (*Uit bed. Boeit zich erg op.*) Ik doe niet onnozel. Jullie hebben het recht niet om midden in de nacht plots aan mijn bed te staan. Buiten iedereen!

JESSY: Ma! Ben je helemaal zot geworden?

EMMA: (*Probeert Jessy uit de kamer te duwen.*) Buiten! Iedereen! Naar buiten!

JESSY: Bob, pak haar vast. We nemen haar mee naar huis voordat ze zichzelf pijn doet.

BOB: Kom moeder.

EMMA: Raak me niet aan. (*Schreeuwt*) Raak me niet aan!

MAX: (*Komt uit de kast.*) Raak haar niet aan!

RITA: Waar kom jij ineens vandaan? Leon!

MAX: Rustig maar, Emmake.

EMMA: Maar jongen toch, je bent uit de kast gekomen.

JESSY: Wie ben jij? Wat doe jij hier? Wat doe jij met ons ma? Hoe ben jij hier binnen geraakt? Waarom draag jij zwart?

MAX: Mijn wit kostuum zit in de was.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 bestellen@toneelfonds.be

 03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze